

Arrest

nr. 302 605 van 29 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2023.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 21 december 2023 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de openbare terechtzitting van 18 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM *loco* advocaat H. VAN WALLE en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 29 juni 2020.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker in het Engels op 31 augustus 2022 en met bijstand van een tolk Pidgin op 4 november 2022. Zijn advocaat was in beide gevallen aanwezig.

1.3. Op 19 juni 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op [...] januari 1997 in Benin City. U behoort tot de etnische groep Bini en bent christen. In Nigeria werkte u met uw oom samen als DJ. Uw ouders, broers en zussen wonen allemaal nog in Benin City. U heeft regelmatig contact met hen.

U werd bewust van uw homoseksualiteit op veertienjarige leeftijd. U kreeg een zeer hechte vriendschap met een jongen van uw school, G.. Jullie kusten af en toe. Toen u veertien jaar oud was werd u verkracht door een militair genaamd G. I. terwijl u op kamp was. Hierdoor was u zeker van uw homoseksuele gevoelens. Na deze verkrachting sprak u twee maanden niet met G.I.. Na deze twee maanden kwamen jullie opnieuw met elkaar in contact en u en G.I. werden Friends with Benefits. G.I. kocht cadeautjes voor u en u had seks met hem. Deze 'relatie' duurde zeven maanden. Jullie zagen elkaar twee tot drie keer in de maand en gingen soms samen uit. Echter wist u niet wat homoseksualiteit was totdat u in contact kwam met universiteitsstudenten toen u al achttien jaar was. Samen met uw vriend G. ging u naar een bar voor homoseksuelen. Hier gaven universiteitsstudenten informatie over homoseksualiteit. De directe aanleiding van uw vertrek was een incident waarbij u samen met veertien andere homoseksuele mannen werd betrapt op seksuele handelingen in een hotelkamer in februari van 2016. U werd opgepakt en er werd u duidelijk gemaakt dat homoseksualiteit tegen de Nigeriaanse wetgeving was. Uw advocaat zorgde ervoor dat u vrij kwam maar raadde u wel aan het land te verlaten. Bij een terugkeer naar Nigeria vreest u opgesloten te worden omwille van de homoseksuele handelingen waarop u betrapt werd.

Op 6 april 2016 verliet u Nigeria en reisde via Niger naar Libië, waar u drie maanden verbleef. In juni van 2016 reisde u verder naar Italië, waar u op 28 juni 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende en vervolgens Duitsland, waar u op 23 januari 2017 een verzoek om internationale bescherming deed. In het kader van de Dublinprocedure werd u terug gestuurd naar Italië. Echter reisde u vanuit Italië meteen terug naar Duitsland waar u op 29 september 2017 opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. Na vier maanden reisde u naar Nederland waar u op 24 september 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. U kwam opnieuw in de Dublinprocedure terecht. In december 2019 trok u naar Spanje. U had sinds 2018 een relatie met K. O. die in Madrid woonde. U werd lid van een Madrileense gay-organisatie doch diende geen verzoek om internationale bescherming in in Spanje. U besloot naar België te reizen, waar u op 29 juni 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: (1) een brief van Rainbow House, (2) een brief opgemaakt door R. R. van D. – Centrum West, (3) volledige krant: The Nigerian Observer van 14 april 2016, (4) een Certificate of Participation van een kamp van Nigeria Vibrant Corps in 2013.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo verklaart u uw land van herkomst, Nigeria, verlaten te hebben wegens vrees voor vervolging omwille van uw seksuele oriëntatie. U geeft aan dat dit ook de reden is waarom u niet kan terugkeren naar Nigeria. Echter uit uw verklaringen kan geenszins worden afgeleid dat u homoseksueel geaard bent, of dat u als dusdanig zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar

Nigeria en dat u omwille daarvan een risico op 'vervolging' of op het 'lijden van ernstige schade' zou lopen.

In het licht van de elementen in uw dossier is het CGVS er niet van overtuigd dat u homoseksueel bent. Hoewel het Commissariaat-generaal constateert dat het niet evident is, de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten. U slaagt er echter niet in om uw seksuele oriëntatie binnen de door uw geschetste context te objectiveren.

U verklaart dat u altijd al wist dat homoseksualiteit iets taboe was in Nigeria, omdat u nooit twee mannen samen zag toen u opgroeide (NPO dd. 04.11.2022, p. 11). U was erg goede vrienden met G., die u leerde kennen op school (NPO dd. 04.11.2022, p. 6). U verklaart dat u tijdens uw tienerjaren met hem zoende. Hij reageerde niet slecht maar het leek alsof hij het niet leuk vond. Later werd hij samen met u gearresteerd nadat jullie met dertien andere mensen werden betrapt op homoseksuele handelingen in een hotelkamer (NPO dd. 04.11.2022, p. 7). Toen u veertien jaar oud was had u voor het eerst seks met een man genaamd G.I.. U was op kamp en u vertelde deze persoon, die militair was, dat u zelf ook in het leger wilde. Jullie raakten aan de praat en hij heeft u op een nacht op kamp verkracht. Hierna sprak u twee maanden niet met hem. Na deze twee maanden kwamen jullie opnieuw met elkaar in contact en werd u Friends with Benefits met hem. Hij kocht cadeautjes voor u en u had seks met hem. Deze 'relatie' duurde zeven maanden. Jullie zagen elkaar twee tot drie keer in de maand en gingen soms samen uit (NPO dd. 04.11.2022, p. 16-18). Echter wist u niet wat homoseksualiteit was totdat u in contact kwam met universiteitsstudenten toen u al achttien jaar was. Samen met uw vriend G. ging u naar een bar voor homoseksuelen. Hier gaven universiteitsstudenten informatie over homoseksualiteit. Op de vraag welke informatie deze universiteitsstudenten u gaven repliceert u met "Ze hebben gezegd dat als je het lichaam van een jongen ziet en je je aangetrokken voelt dat dat homoseksualiteit was". U verklaart hierna zelf verder onderzoek te hebben gedaan naar homoseksualiteit (NPO dd. 04.11.2022, p. 9). Wanneer er wordt gevraagd welke informatie u vond repliceert u dat u opzocht wat homoseksualiteit was en hoe je weet dat je homoseksueel bent (NPO dd. 04.11.2022, p. 9). In deze bar leerde u ook andere mensen kennen die homoseksueel waren (NPO dd. 04.11.2022, p. 10). In 2015 leerde u O. kennen, die ook homoseksueel was (NPO dd. 04.11.2022, p. 23). Echter wist u pas dat homoseksualiteit strafbaar was in Nigeria op het moment dat u werd opgepakt nadat u werd betrapt op homoseksuele handelingen in een hotelkamer met veertien andere homoseksuele mannen (NPO dd. 04.11.2022, p. 10). U verklaart ook dat u toen u in Europa was video's op Youtube zag waar homoseksuele Nigerianen leven verbrand werden omwille van geaardheid (NPO dd. 04.11.2022, p. 11). Het feit dat u sinds uw veertien jaar gevoelens had voor mannen, een Friends with Benefits relatie had met G.I., jarenlang bevriend was met G. waarmee u af en toe zoende, reeds seksuele betrekkingen had met uw vriend O. (NPO dd. 04.11.2022, p. 5), op uw achttien jaar informatie kreeg over homoseksualiteit in een bar voor universiteitsstudenten – en naar aanleiding hiervan zelf verder onderzoek deed over homoseksualiteit – en tegen uw moeder vertelde dat u gevoelens had voor mannen, waarop zij slecht reageerde (NPO dd. 04.11.2022, p. 9) maakt dat uw verklaringen over hoe en wanneer u heeft ontdekt dat homoseksualiteit in Nigeria illegaal was sterk ongeloofwaardig. U verklaart immers pas ontdekt te hebben dat homoseksualiteit illegaal was in Nigeria nadat u werd opgepakt omdat u seksuele handelingen uitvoerde met veertien andere mannen in 2016 (NPO dd. 04.11.2022, p. 10-11). Ook dient te worden opgemerkt dat u verklaart wel op de hoogte te zijn geweest van het standpunt van de Nigeriaanse maatschappij. U verklaart namelijk dat het feest waarbij u werd gearresteerd discreet werd georganiseerd (NPO dd. 04.11.2022, p. 5), u wist dat het geheim moest blijven omdat mensen anders niet zouden willen praten met u (NPO dd. 04.11.2022, p. 10). Er wordt verschillende keren gevraagd hoe u wist dat de Nigeriaanse maatschappij negatief stond tegenover twee mannen die samen waren waarop u verschillende keren een zeer vaag antwoord geeft (NPO dd. 04.11.2022, p. 11). Wanneer er nogmaals gevraagd wordt hoe u wist dat het niet wordt geaccepteerd in Nigeria repliceert u met 'Ik wist het vanzelf.' (NPO dd. 04.11.2022, p. 11). Door het bovenstaande kan er aan uw profiel als homoseksueel in een homofob land als Nigeria nog maar weinig geloof worden gehecht. U kwam reeds in aanraking met andere homoseksuelen in Nigeria vanaf een leeftijd van veertien jaar. Echter wist u pas dat homoseksualiteit strafbaar was op het moment dat u zelf gearresteerd werd voor homoseksuele handelingen. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat wanneer er gevraagd wordt welke straffen er juist staan op homoseksualiteit u antwoordt met 'Ik denk gevangenis, tien jaar, vijf jaar of vier jaar'. Wanneer er vervolgens wordt gevraagd in welke scenario's u tien, vijf of vier jaar gevangenisstraf krijgt repliceert u dat het u werd verteld toen u zelf werd gearresteerd. Vervolgens wordt er gevraagd of u hier zelf ooit iets over heeft opgezocht, u repliceert met 'Nee' (NPO dd. 04.11.2022, p. 14). Het uitblijven van enige

interesse over de straffen die u te wachten zouden staan moest u terugkeren naar Nigeria maakt dat uw beweerde geaardheid als sterk ongeloofwaardig kan worden beschouwd. Er kan hierbij nog worden toegevoegd dat u wel naar een ander land in Afrika zou willen terugkeren, zoals Ghana (NPO dd. 04.11.2022, p. 30 + NPO dd. 31.08.2022, p. 14). Het feit dat u vrijwillig zou willen terugkeren naar Ghana – waar seksuele handelingen tussen mensen van hetzelfde geslacht strafbaar is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) – geeft opnieuw uw desinteresse weer omtrent wetgeving rond homoseksualiteit in de landen die u zelf vernoemd. Gezien het belang hiervan kan minstens verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van of ten minste dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om informatie te bekomen over de Nigeriaanse en Ghanese wetgeving omtrent homoseksualiteit. Er kan dan ook geen geloof meer worden gehecht aan uw leven als persoon met de homoseksuele geaardheid in een homofob land zoals Nigeria.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeriaoctober-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 14 november 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: (1) een brief van Rainbow House, (2) een brief opgemaakt door R. R. van D. – Centrum West, (3) een volledige krant: The Nigerian Observer van 14 april 2016, (4) een Certificate of Participation van een kamp van Nigeria Vibrant Corps in 2013.

Over het eerste document dient te worden opgemerkt dat uw aanwezigheid bij 2 activiteiten van de organisatie Rainbow House geen bewijs vormen van uw bewering dat uzelf homoseksueel zou zijn. Over de brief van D. kan worden opgemerkt dat een persoonlijke brief enkel geloofwaardig kan zijn als deze vergezeld wordt door geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft de door u neergelegde krant, dient er opnieuw opgemerkt te worden dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Er werd reeds vastgesteld dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Een krantenartikel in een originele krant is bovendien slechts een bewijs dat een artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen.

Tot slot kan over het vierde document worden gezegd dat een attest van aanwezigheid op geen enkele manier kan bewijzen dat de beweerde gebeurtenissen op het kamp – namelijk de verkrachting door een militair persoon – effectief hebben plaatsgevonden.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, 2 van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en volgende van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 2019, alsmede de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt vooreerst op dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij slachtoffer was van verkrachting en slachtoffer van mensenhandel, terwijl de opvangrichtlijn slachtoffers van mensenhandel vermeldt onder de categorieën kwetsbare personen. Verzoeker kreeg de kans niet om te praten over het feit dat hij slachtoffer was van mensensmokkel en verplicht werd als escort te werken. Hij wou dit niet verzwijgen maar schaamde zich en voelde zich niet in vertrouwen tijdens het interview. Verzoeker stelt dat er verschillende voorbeelden aantonen dat de dossierbehandelaar het dossier niet op een professionele manier heeft benaderd, geen rekening heeft gehouden met de kwetsbare positie waarin verzoeker zich bevond en evenmin een omgeving van vertrouwelijkheid heeft proberen te creëren. De dossierbehandelaar wist op voorhand dat hij homoseksueel was, en was ook in het bezit van de Eurodac documenten waaruit bleek dat verzoeker aan de Nederlandse instanties verklaarde dat hij het slachtoffer was van mensenhandel. Hij leerde in Libië een man met de *alias* D.C. kennen die zijn reis bekostigde en hem in Italië en Duitsland als escort liet werken gedurende drie jaar. Er werd ondanks deze voorkennis geen rekening gehouden met zijn kwetsbaarheid. Hij stelt dat in een andere beslissing wel degelijk steunmaatregelen werden toegekend bij een verzoek omwille van de homoseksuele geaardheid en verwijst daarvoor naar arrest nr. 215 857 van de Raad. Verzoeker geeft daarop een aantal voorbeelden van de volgens hem onverantwoorde manier waarop het interview plaatsvond en citeert de notities van het persoonlijk onderhoud (p. 11, 13, 16 en 19). Hij stelt dat de dossierbehandelaar blijkbaar op zoek was naar bepaalde antwoorden die verzoeker niet gaf en de vraag bleef herhalen wat de indruk gaf aan verzoeker dat zijn antwoord niet goed was en dat hij iets anders moest vertellen, dat de dossierbehandelaar zonder enige vorm van empathie vroeg aan verzoeker om aan te geven wat er daarna gebeurde toen hij had gezegd dat zijn eerste seksuele ervaring in feite een verkrachting was en de verkrachting van verzoeker en de contacten die erop volgden volledig genormaliseerd en behandeld werden alsof het eender welke normale relatie was dit terwijl verzoeker toen 14 jaar oud was en verkracht werd door een persoon in een machtspositie.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is genomen. Hij verwijst naar artikel 10, lid 3, b) van de Asielprocedurerichtlijn dat voorziet dat de lidstaten nauwkeurige en actuele landeninformatie dienen te verzamelen over de algemene situatie van het land van herkomst en stelt vast dat er nagenoeg geen enkele COI werd toegevoegd aan het administratief dossier. Het is dan ook absoluut onduidelijk waarnaar het CGVS refereert wanneer er bijvoorbeeld verwezen wordt naar de maatschappelijke context en wetgeving rond homoseksualiteit in Nigeria. Hij meent dat het frappant is dat wel een COI Focus over Ghana wordt toegevoegd, aangezien verzoeker in zijn verklaringen (verkeerd geïnterpreteerd) kort had gerefereerd naar Ghana. Het is volgens verzoeker dan ook des te verbazend dat het CGVS achtergrondinformatie heeft opgezocht over Ghana maar niet over Nigeria, zijn land van herkomst.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing. Inzake de ontdekking van zijn seksualiteit argumenteert verzoeker als volgt: *“Verwerende partij stelt, op een zeer ongenueanceerde manier, dat verzoeker zou verklaard hebben dat hij zijn seksualiteit ontdekt zou hebben toen hij op 14-jarige leeftijd verkracht werd door een militair. Zijn antwoorden zijn veel genuanceerder dan dat. Verzoeker zet uiteen dat hij er zich al van bewust is sinds hij jong is dat hij aangetrokken is tot mannen (p. 5 gehoorverslag 4.11.2022). Tussen 2013 en 2014 ontwikkelde hij gevoelens voor G., een jeugdvriend. (p. 6 gehoorverslag 4.11.2022). Zij sliepen in hetzelfde bed, deden alles samen. Hij had gevoelens voor G. en zijn lichaam was opgewonden, maar er is nooit iets meer gebeurd dan zoenen. Hij wist niet dat het “homoseksualiteit” heette of wat het was, maar hij wist dat hij in het bijzijn van een man opgewonden geraakte. (p. 6 gehoorverslag 4.11.2022). Hij verklaarde dat hij ontdekte dat hij viel op mannen door het feit dat “zijn lichaam niet reageerde op meisjes” en daarentegen wel op jongens (p. 7 gehoorverslag 4.11.2023). Hij was uitgegaan met G. en ze waren meisjes tegengekomen (p. 8 gehoorverslag 4.11.2022), hij had geprobeerd seks te hebben met een meisje maar had geen erectie gekregen. (p. 6 gehoorverslag 4.11.2022) Hij dacht hierdoor dat hij “ziek” was, hij sprak erover met zijn moeder, die hem traditionele medicatie gaf. (p. 6 gehoorverslag 4.11.2022). Hij had echter voor het eerst een erectie gekregen toen hij verkracht werd door G. I.. De ontdekking van zijn seksualiteit gaat echter veel verder terug en is veel genuanceerder. Verzoeker verklaart dat hij ontdekt heeft dat hij homoseksueel was op jonge leeftijd aangezien zijn lichaam niet reageerde op meisjes maar wel op jongens. Zijn verkrachting is een element in zijn verhaal waar hij zich heel slecht bij voelt. Hij heeft hier heel dubbele gevoelens bij aangezien hij enerzijds gedwongen werd en zijn lichaam er anderzijds op reageerde, waar hij zich schuldig over voelt. Schuldgevoel dat heel courant is bij een verkrachting.”* Hij stelt verder dat de bestreden beslissing en de samenvatting van de ontdekking van zijn seksualiteit geen grondslag vindt in het gehoorverslag en in zijn verklaringen of dat deze tenminste uit de context zijn gerukt. Met betrekking tot het feit dat hij niet zou kunnen hebben uitleggen hebben of vaag geweest is over hoe hij wist wat het standpunt van de Nigeriaanse maatschappij was t.o.v. homoseksualiteit (discretie) betoogt verzoeker als volgt: *“Verzoeker verklaarde, tot vervelens toe, dat hij van jongs af aan wist dat de Nigeriaanse maatschappij negatief stond t.o.v. homoseksualiteit. Hij verklaarde dat er in zijn thuisland niets over homoseksualiteit in het openbaar aanwezig is. “Er is geen programma over homo’s op tv ofzo” (p. 6 gehoorverslag 4.11.2023). “Mensen zwijgen erover” (p. 8 gehoorverslag 4.11.2022). “Op school leer je dit niet” (p. 9 gehoorverslag 4.11.2022). Verzoeker kende ook niemand die homoseksueel was, dit tot zijn verkrachting toen hij 14 jaar oud was (p. 10 gehoorverslag 4.11.2022). Hij verklaarde dat het “niet common is, je ziet nooit twee mensen samen. Sinds kleins af aan heb ik het nog nooit gezien.” (p. 11 gehoorverslag 4.11.2022). En verder nog: “van kleins af aan zie ik dat een man trouwt met een vrouw. In mijn land en gemeenschap is het enige wat ik zag dat een man met een vrouw trouwde. Als ik zelf niet zou deelnemen zou ik andere mensen het niet zien doen.” (p. 11 gehoorverslag 4.11.2022). Hij verklaarde altijd geweten te hebben dat het niet aanvaard is, juist doordat het niet zichtbaar is. Het is iets dat verborgen moet gehouden worden, en daarom is het iets slecht. Niemand spreekt het echter uit, toch weet iedereen het: (p. 11 gehoorverslag): “...” en p. 12 “...” en p. 13 “...”. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal meent dat deze verklaring niet aanvaardbaar of minstens te vaag zou zijn zonder zich hiervoor op iets te baseren en de vraag blijft herhalen terwijl de verklaring van verzoeker heel logisch is. Hij argumenteert als volgt: “Een kind ontwikkelt zich in interactie met zijn omgeving. Er is heel veel wetenschappelijk onderzoek naar hoe kinderen sociale normen internaliseren en hoe zij sociale en morele regels begrijpen. Verzoeker verwijst naar verschillende theoriën (sociale leertheorie van Albert Bandura, Piaget’s cognitieve ontwikkelingstheorie, systeemtheorie...). Het wetenschappelijk onderzoek spitst zich toe op hoe kinderen leren om zich rollen in de samenleving eigen te maken. Hoe verloopt de sociale vorming? Hoe leren ze wat wel en wat niet aanvaard is in de maatschappij? Er is consensus dat zij leren door volwassenen te observeren en te imiteren. Dit heet “modeling” ofwel observationeel leren. Kinderen leren sociaal gedrag door het observeren en nadoen van andere mensen (Clarke, Stewart, Parke, “Samenvatting van Social development” (internetlink). Wat verzoeker verklaart wordt dus ondersteunt door wetenschappelijk onderzoek. Hij wist dat homoseksualiteit taboe was omdat hij het nergens zag en een man alleen samen hoort te zijn met een vrouw. De sociale context in Nigeria blijkt verder uit het rapport “Silence Voices*

Threatened Lives” van het Pen American Center (Pen America Center, “*Silent voices, threatened lives, the impact of Nigeria’s anti-LGBTI law on freedom of expression*”, 29 juni 2015 (internetlink): “...” (p. 12 en 13). Verzoeker besluit dat hij voldoende heeft aangetoond hoe hij wist wat het standpunt van de Nigeriaanse maatschappij was t.o.v. homoseksualiteit.

Wat betreft zijn verklaringen over hoe en wanneer hij ontdekt heeft dat homoseksualiteit illegaal was en het feit dat hij geen interesse zou getoond hebben in de straffen die hem opgelegd zouden worden, moest hij terugkeren naar Nigeria betoogt verzoeker als volgt: “*Deze twee punten kunnen gecombineerd behandeld worden.*” Hoewel het CGVS ze voorstelt als twee afzonderlijke punten van ongeloofwaardigheid betreft het in se hetzelfde. Het zou sterk ongeloofwaardig zijn dat verzoeker pas heeft ontdekt dat homoseksualiteit illegaal zou zijn toen hij opgepakt werd enerzijds en dat hij de straffen niet zou kennen bij terugkeer anderzijds. Het feit dat hij: - sinds zijn veertien jaar gevoelens had voor mannen - een “*friends with benefits*” relatie had met G. I., - jarenlang bevriend was met G. waarmee hij af en toe zoende; - reeds seksuele betrekkingen had met O., - op zijn 18de informatie kreeg over homoseksualiteit in een bar voor univ-studenten en naar aanleiding hiervan zelf opzoekingen deed en tegen zijn moeder vertelde dat hij gevoelens had voor mannen waarop zij slecht reageerde maakt, volgens het CGVS, dat zijn verklaringen over hoe en wanneer hij ontdekt heeft dat homoseksualiteit illegaal was (op het moment dat hij opgepakt werd) in 2016 sterk ongeloofwaardig is. Verzoeker op dat het CGVS opnieuw weinig nuance brengt in zijn opsomming. Verzoeker verwijst naar punt 4.2.2. waarin reeds uiteengezet werd dat hij meermaals verklaarde dat hij altijd wist dat de Nigeriaanse maatschappij negatief stond t.o.v. relaties tussen personen van hetzelfde geslacht. Hij wist dat hij ervoor vermoord kon worden (p. 11 gehoorverslag) en dat het iets “*slechts*” was (p. 11 gehoorverslag), dat het “*niet aanvaard*” was (p. 13 gehoorverslag) en dat het “*taboe*” was (p. 13 gehoorverslag). Verzoeker is geboren op [...]1997 en verliet Nigeria op 6 april 2016, op 19-jarige leeftijd. Hij was dan ook nog zeer jong. Hij verklaarde dat toen hij jong was, hij wist dat hij moest oppassen en discreet moest zijn en een probleem zou hebben als het zou uitkomen dat hij op mannen viel. Hij verklaarde echter dat hij niet concreet nadacht over een bestraffing. Hij leidde zijn leven, ging naar school. Het is pas op zijn 18e dat hij kennis maakte met O. en hij uitging naar gaybars en naar aanleiding van zijn arrestatie vernam dat er gevangenisstraffen op stonden. Verzoeker kan alleen vertellen hoe zijn dagelijkse realiteit was in Nigeria. Hij wist dat het fout was maar wist niet welke wetten hij precies brak. Hij verklaart : “*I don’t know about the laws, I know it’s bad*”. Er dient tenslotte vastgesteld te worden dat verschillende wetten naast elkaar bestaan in Nigeria met verschillende strafmaten (de Nigeria Criminal code, de Same-sex Prohibition Act en de sharia-wetgeving en er bovendien in de wet van 1990 niet echt sprake is van homoseksualiteit maar van “*offences against morality committed by men*”. In het rapport van HRW wordt als volgt uiteengezet (HRW, “*Tell me where I can be safe*”, 2016 (internetlink) “...”. Hij stelt dat het een stereotype is dat SOGI-verzoekers de wetten en straffen in hun land van herkomst kennen, enerzijds wanneer ze daar verblijven en anderzijds op het moment van hun interview. Hij meent dat het zeker niet voldoende is om de seksuele geaardheid van een persoon in twijfel te trekken.

Met betrekking tot het feit dat verzoeker zou gezegd hebben vrijwillig naar een ander Afrikaans land te willen terugkeren zoals Ghana, waar homoseksualiteit illegaal is wat opnieuw zijn desinteresse zou weergeven, betoogt verzoeker als volgt: “*Het CGVS destileert, uit een interview van 8u lang, het argument dat verzoeker zou verklaard hebben dat hij naar Ghana zou willen terugkeren. Tegenpartij ontwikkelt hier een argumentatie uit dat dit ‘feit’ zijn desinteresse zou weergeven, waaruit dan weer wordt afgeleid dat zijn homoseksualiteit niet geloofwaardig zou zijn. Opnieuw is de tegenpartij buitengewoon onzorgvuldig. Wanneer er wordt nagegaan waar de tegenpartij zich in feite op baseert, wordt er verwezen naar twee verklaringen: p. 30 gehoorverslag 4.11.2022 en p. 14 gehoorverslag van 31 augustus 2022. Wat betreft het gehoor van 4 november 2022 kan er één zin teruggevonden worden die hiernaar refereert: “...”. Hier is er helemaal geen sprake van het land Ghana, enkel van “een ander land in Afrika”! De tweede paragraaf waarnaar verwezen wordt is de volgende: (p. 14 gehoorverslag van 31 augustus 2022): “...”. Los van het feit dat dit interview na 1,5u werd stopgezet aangezien er geen Pidgin tolk aanwezig was en de PO moeite had verzoeker te verstaan – hetgeen ervoor zorgt dat deze verklaringen in ieder geval met een bepaalde soepelheid moeten geïnterpreteerd worden - zegt verzoeker ook helemaal niet dat hij wil terugkeren naar Ghana. Hij zegt dat hij, als hij kon, liever in Afrika zou wonen aangezien hij zeer slecht behandeld werd in Europa (cfr verzoeker werd slachtoffer van mensensmokkel). Er werd geen enkele bijkomende vraag gesteld hierover. Toch vormt dit één van de drie hoofdargumenten waarom de homoseksualiteit van verzoeker in vraag wordt gesteld (!) en slaagt verwerende partij erin hieruit af te leiden dat “door zijn desinteresse zijn beweerde geaardheid als ongeloofwaardig wordt beschouwd”. Verzoeker verwijst naar de stukken die hij neergelegd hebben en die zijn geaardheid ondersteunen. Het attest van Mijnheer R. R., Directeur van D. Centrum West, bevestigt de kwetsbaarheid van verzoeker en de aanwezigheid van trauma’s. Ook het attest van Rainbow House bevestigt zijn homoseksuele geaardheid en zijn aanwezigheid op activiteiten van de organisatie. Wat het krantenartikel in een originele krant betreft, beperkt het CGVS zich tot het opmerken dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde*

zouden hebben. Doch wordt er op geen enkele manier in concreto de authenticiteit van de krant weerlegd noch weerlegd dat dit gepubliceerd werd. Het CGVS lijkt dus niet te betwisten dat een artikel gepubliceerd is in *The Nigerian Observer* dat verzoeker identificeert als homoseksueel en dus een groot publiek heeft bereikt. Daarbij stelt de website van de krant als volgt: *“The Nigerian Observer is a daily newspaper published in Benin City, Edo State, Nigeria, since 1968 by the Bendel Newspapers Company Limited (BNCL) and is owned by the Edo State Government”* (internetlink). Het CGVS betwist de publicatie niet stellende dat: *“Een krantenartikel in een originele krant is bovendien slechts een bewijs dat een artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs van de erin vermelde feiten.”* Dit terwijl de publicatie alleen al van een krantenartikel in een krant waarvan de overheid eigenaar is waarin iemand geïdentificeerd wordt als homoseksueel, voldoende is om vervolgd te worden in Nigeria. Verzoeker voegt aan huidig verzoekschrift twee nieuwe stukken die zijn homoseksualiteit verder ondersteunen, enerzijds foto's van zijn profiel op Grindr (stuk) en anderzijds een gesprek gevoerd met een persoon waarmee hij in het verleden seksuele betrekkingen heeft gehad toen hij nog werkte als escort voor mannen (stuk)."

In een volgend middelonderdeel verwijst verzoeker naar de UNHCR Guidelines N° 9 en naar de Yogyakarta Principles on the Application of International Human Rights Law in relation to Sexual Orientation and Gender Identity van 2007 en meer bepaald dat afgestapt moet worden van stereotype en vooroordelen. Hij stelt steeds constant te zijn geweest in zijn verklaringen over zijn homoseksualiteit en dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn, rekening houdend met zijn kwetsbaarheid en de context in Nigeria. Uit de Eurodac documenten blijkt ook dat verzoeker ook in Nederland op 29 september 2019 verklaarde homoseksueel te zijn. Verzoeker verwijst naar de publicatie van ILGA Europe, *“Good practices related LGBTI asylum applicants Europe”*, p. 21 (internetlink) waarin staat dat de nadruk moet liggen op zelfidentificatie van de persoon als LGBTI zoals vooropgesteld door de UNHCR Richtlijnen en Yogyakarta principles. Hij stelt dat de commissaris-generaal er niet in slaagt te weerleggen dat verzoeker zich identificeert als homoseksueel, reeds homoseksuele contacten heeft gehad en nog steeds heeft, dat de commissaris-generaal niet per se betwist dat verzoeker betrappt is geweest toen hij aanwezig was op een feestje met homoseksuelen. Hij wijst op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat hij heeft aangetoond in het verleden te zijn vervolgd en dat dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel en dat hij op basis daarvan als vluchteling moet erkend worden. Verzoeker houdt tenslotte nog een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel en betoogt dat ook zijn recht op de subsidiaire beschermingsstatus grondig moet onderzocht worden omwille van tenminste de assimilatie met een homoseksueel gelet op het feit dat niet betwist is dat hij als dusdanig wordt aangewezen in de krant.

Verzoeker vraagt in hoofdorde dat hij erkend wordt als vluchteling, in ondergeschikte orde dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en in uiterst ondergeschikte orde, dat het dossier teruggestuurd wordt naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. BJB- aanstelling;
3. Attest Mijnheer R. d.d.7 mei 2021;
4. Foto's profiel GRINDR;
5. Gesprek gevoerd met een persoon waarmee hij in het verleden seksuele betrekkingen heeft gehad toen hij nog werkte als escort voor mannen;
6. Pen America Center, *“Silent voices, threatened lives, the impact of Nigeria's anti-LGBTI law on freedom of expression”*, 29 juni 2015, <https://pen.org/wpcontent/uploads/2022/08/Silenced-Voices-Threatened-Lives.pdf>.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van

artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn beschermingsverzoek de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Benin City in Edo State (notities PO I, p. 4). Verzoekers identiteit en Nigeriaanse nationaliteit worden niet betwist net zoals zijn verklaring dat hij tot zijn vertrek uit Nigeria in Edo State verbleef.

4.3. Verzoeker vreest in geval van terugkeer naar Nigeria vervolging omwille van zijn homoseksualiteit. Hij verklaart dat hij sinds zijn veertiende zich bewust werd van zijn gevoelens voor mannen, dat hij een goede relatie had met G. maar ook dat hij verkracht werd door een militair G.I., met wie hij daarna nog een seksuele relatie had. De directe aanleiding voor zijn vertrek uit Nigeria was het feit dat hij kort voor zijn vertrek in 2016 uit Nigeria werd betrapt tijdens een feestje met homoseksuelen en opgepakt werd. Nadat zijn advocaat hem vrij kreeg, verliet hij het land. Na omzwervingen in Libië, Italië en Duitsland diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in in België.

4.4. In de bestreden beslissing concludeert de commissaris-generaal dat uit verzoekers verklaringen geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker homoseksueel is of als dusdanig zou gepercipieerd worden bij terugkeer en dat hij omwille daarvan een risico op vervolging of op het lijden van ernstige schade zou lopen. Daarbij wordt in essentie overwogen dat (1) zijn verklaringen over hoe en wanneer verzoeker ontdekte dat homoseksualiteit in Nigeria illegaal is, sterk ongeloofwaardig zijn omdat (i) hij verklaarde dit pas ontdekt te hebben nadat hij was opgepakt wegens het stellen van seksuele handelingen met veertien andere mannen in 2016, terwijl hij vanaf veertienjarige leeftijd reeds in aanraking kwam met andere homoseksuelen, (ii) hij verklaart wel op de hoogte te zijn geweest van het standpunt van de Nigeriaanse maatschappij omdat het feest discreet werd georganiseerd en hij wist dat het geheim moest blijven omdat mensen anders niet zouden willen praten met hem, (iii) hij verschillende keren zeer vaag antwoordt op de vraag hoe hij wist dat de Nigeriaanse maatschappij negatief stond ten opzichte van twee mannen die samen zijn en daarom aan zijn profiel als homoseksueel in een homofob land als Nigeria nog maar weinig geloof kan worden gehecht; (2) het uitblijven van enige interesse over de straffen die hem te wachten zouden staan mocht hij terugkeren naar Nigeria maakt dat zijn beweerde geaardheid als sterk ongeloofwaardig kan worden beschouwd en het feit dat hij vrijwillig zou willen terugkeren naar Ghana waar seksuele handelingen tussen mensen van hetzelfde geslacht strafbaar is, opnieuw zijn desinteresse omtrent wetgeving rond homoseksualiteit in landen die hij zelf vernoemt weergeeft.

4.4. De Raad wijst erop dat een homoseksuele geaardheid niet moet bewezen worden, maar dat het volstaat dat deze aannemelijk wordt geacht. Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn gelezen in het licht van artikelen 1 en 7 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie (hierna 'Handvest') er zich tegen verzet dat asielinstanties bewijsmateriaal als demonstratieve homoseksuele handelingen, tests en video-materiaal aanvaarden. Dit betekent niet dat asielinstanties op basis van verklaringen de beweerde seksuele oriëntatie van een verzoeker als een vaststaand feit dienen aan te nemen. Het Hof wees erop dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn van toepassing is op alle verzoeken ongeacht de ingeroepen gronden van vervolging en dat het aan de verzoeker is om te wijzen op een seksuele gerichtheid maar dat de bevoegde autoriteiten hun wijze van beoordeling van verklaringen en het bewijsmateriaal dienen aan te passen aan de eigen kenmerken van elke categorie verzoeken met in achtname van de door het Handvest gewaarborgde rechten. Het Hof oordeelde dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn gelezen in het licht van artikelen 1 en 7 van het Handvest er zich tegen verzet dat asielinstanties bewijsmateriaal als demonstratieve homoseksuele handelingen, tests en video-materiaal aanvaarden. Gelet op de gevoeligheid van vragen over iemands persoonlijke levenssfeer en met name zijn seksualiteit, moeten asielinstanties zich onthouden van het gedetailleerd ondervragen over de wijze waarop een verzoeker praktisch invulling geeft aan zijn of haar seksuele gerichtheid (HvJ, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, A, B, C tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van: United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), 2 december 2014). Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming die zijn gebaseerd op de seksuele oriëntatie van de verzoeker zijn asielinstanties, wat de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde seksuele oriëntatie betreft, dan ook voornamelijk aangewezen op de verklaringen van de verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud. Het is aan de verzoeker om zijn seksuele gerichtheid

aannemelijk te maken en aan de asielinstantie om het onderzoek en met name het persoonlijk onderhoud op dergelijke wijze te organiseren dat verzoeker daartoe de mogelijkheid krijgt en de elementen verzameld worden die deze asielinstantie toelaten om de beweerde seksuele oriëntatie te beoordelen.

Daarbij moet rekening worden gehouden met het feit dat de seksuele oriëntatie van een individu, de manier waarop hij of zij zich hiervan bewust wordt en ermee omgaat en deze tot uitdrukking brengt per definitie een zeer persoonsgebonden aangelegenheid is. De maatschappelijke en juridische context waarin een persoon zijn seksuele identiteit ontdekt en ontwikkelt is daarbij, naast uiteraard verzoekers specifieke individuele omstandigheden, een belangrijke factor (HvJ, C- 473/16, *F. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 25 januari 2018, pt. 33).

Het Hof van Justitie heeft er recent opnieuw op gewezen dat in het kader van de samenwerkingsverplichting die rust op de autoriteiten krachtens artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, deze autoriteiten actief met de verzoeker moeten samenwerken om de relevante elementen van het verzoek te bepalen en aan te vullen, dat de beslissingsautoriteit de verzoeken naar behoren dient te behandelen alvorens hierover een beslissing te nemen en dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming *“in alle gevallen met oplettendheid en voorzichtigheid worden uitgevoerd, aangezien de integriteit van de mens en de individuele vrijheden – fundamentele waarden van de Unie – in het geding zijn”*. Het Hof heeft daarbij opnieuw benadrukt dat de samenwerkingsplicht *“inhoudt dat de beslissingsautoriteit, in casu het IPO, de verzoeken niet naar behoren kan behandelen en bijgevolg een verzoek niet ongegrond kan verklaren zonder op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen rekening te houden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de verzoeker.”* Het Hof preciseerde dat wat de relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst betreft, de lidstaten *“ervoor moeten zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van herkomst van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis (arrest van 22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 67)”* (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55).

Verzoeker merkt terecht op dat de map landeninformatie in het administratief dossier weliswaar rapporten van 2015 en 2017 bevat over het fenomeen van *“brown envelope journalism”* in Nigeria en een specifieke COI Focus over homoseksualiteit in Ghana van 1 juli 2019, maar geen objectieve landeninformatie over de positie van LGBTQI+-personen in Nigeria en de wijze waarop deze personen in de Nigeriaanse samenleving worden gepercipieerd en de bestaande wetgeving hierrond.

Wel is in de bestreden beslissing een internetlink opgenomen naar de EASO *“Guidance Note: Nigeria”* van oktober 2021. Daarin staat te lezen dat de relaties en seksuele handelingen tussen personen van hetzelfde geslacht strafbaar worden gesteld door de Same Sex Marriage (Prohibition) Act (SSMPA) van 2014. Hierop staat een straf van maximum veertien jaar gevangenis en ondersteuning van de LGBTQI+-gemeenschap of deelname aan gay clubs kan aanleiding geven tot vervolging met een maximale gevangenisstraf van 10 jaar. LGBTQI+-personen worden vaak vernederd en mishandeld door de politie en het verhitte debat over de SSMA en de verhoogde media aandacht hebben seksuele gerichtheid zichtbaarder gemaakt. Zowel de islamitische als christelijke religie in Nigeria is gekant tegen relaties tussen personen van hetzelfde geslacht en verspreiden haat en onverdraagzaamheid tegenover LGBTQI+-personen. Hieruit blijkt in elk geval, los van het beperkte en niet zeer recente karakter van deze informatie zoals verder besproken, dat homoseksualiteit strafbaar is in Nigeria, dat LGBTQI+-personen in Nigeria aan daden vervolging onderworpen kunnen worden en ernstig gediscrimineerd en gestigmatiseerd worden. Volgens de *“Guidance Note”* hebben LGBTQI+-personen over het algemeen een gegronde vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep (EASO, p. 78-79).

De beoordeling van verzoeken om internationale bescherming moet grondig en met grote voorzichtigheid gebeuren. Dit is ook en des te meer het geval bij de behandeling verzoeken van Nigeriaanse onderdanen die gebaseerd zijn op hun seksuele oriëntatie, gelet op de zeer kwetsbare positie van deze groep in de Nigeriaanse samenleving en de vervolging waaraan deze groep volgens de EASO *“Guidance Note”* over het algemeen is onderworpen. Het is daarbij van belang, bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de beweerde seksuele oriëntatie, rekening te houden met het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten en deze te toetsen aan de hand van voldoende nauwkeurige en actuele landeninformatie.

Er dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers seksuele gerichtheid in essentie wordt verwezen naar zijn onaannemelijke verklaringen over hoe hij wist dat de Nigeriaanse maatschappij negatief stond tegenover homoseksualiteit en wanneer

hij ontdekte dat het illegaal was en zijn gebrek aan interesse over de straffen die op homoseksualiteit staan, maar dat uit de beslissing niet kan blijken dat zijn verklaringen hierover werden getoetst aan objectieve landeninformatie over homoseksualiteit in Nigeria, maar vreemd genoeg wel aan de COI Focus over homoseksualiteit in Ghana.

In zoverre in de bestreden beslissing verzoekers verwijzing naar Ghana als een land waarnaar hij zou willen gaan, wordt gezien als een indicatie van ongeloofwaardigheid wat zijn seksuele oriëntatie betreft, kan de Raad de commissaris-generaal niet bijtreden. Uit het administratief dossier blijkt dat het eerste persoonlijk onderhoud, dat in het Engels werd afgenomen, onmiddellijk na het 'vrij relaas' van verzoeker werd afgebroken. Hierover staat in de notities van het persoonlijk onderhoud genoteerd *"Doorheen het interview werd de verzoeker er regelmatig op gewezen luider en duidelijker te praten om verwarring of onverstaanbaarheid te vermijden. Elke onverstaanbaarheid werd herhaald. Elke verklaring van meneer werd genoteerd"* (notities PO I, p. 15). Daarop vroeg de advocaat om verzoeker opnieuw op te roepen in aanwezigheid van een tolk Pidgin Engels, waarmee verzoeker akkoord ging. Een tweede persoonlijk onderhoud werd vervolgens gehouden op 4 november 2022 met een tolk Pidgin Engels. In de bestreden beslissing wordt *quasi* uitsluitend verwezen naar verzoekers verklaringen tijdens het eerste persoonlijke onderhoud, met uitzondering van verzoekers verklaring dat als hij naar andere landen in Afrika zoals Ghana zou kunnen terugkeren hij dat ook wil (notities PO I, p. 14). Zoals terecht aangestipt in het verzoekschrift verwees verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud niet naar Ghana. Gevraagd wat er zou gebeuren moest hij nu terugkeren, verklaart verzoeker *"Ik wil niet terug naar Nigeria gaan. Als met het wilt mag je me naar een ander land sturen in Afrika"* (notities PO II, p. 30). Verzoekers verklaring dat hij een andere landen in Afrika zoals Ghana zou kunnen terugkeren hij dat ook zou willen, bezwaarlijk als een overtuigende indicatie gelden van de ongeloofwaardigheid van zijn homoseksuele geaardheid. Niet alleen werd dit genoteerd zonder tolk Pidgin, terwijl het persoonlijk onderhoud kort na deze uitspraak werd afgebroken omdat het voor alle aanwezigen duidelijk was dat een tolk Pidgin noodzakelijk was, maar ook blijkt duidelijk uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat hij deze uitspraak deed in de context van zijn verklaring dat hij *"het liefst naar Nigeria zou terugkeren als ik kon"* en dat *"alles slecht is geworden sinds ik Europa kwam. Er is momenteel geen toekomst is"*. Er kan dan ook aangenomen worden dat verzoeker in essentie naar Ghana verwees als een ander Afrikaans land in tegenstelling tot zijn slechte ervaringen in Europa. Dit strookt ook met zijn consistente verklaringen dat hij als escort werd uitgebuit door een persoon met de alias D.C. in Italië en Duitsland en dat hij aan de Nederlandse autoriteiten heeft verklaard dat hij een slachtoffer mensenhandel was. Deze vaststelling kan bijgevolg niet worden gezien als een indicatie dat verzoeker geen homoseksueel zou zijn, zoals in de bestreden beslissing ten onrechte wordt aangenomen.

Zoals terecht aangehaald in het verzoekschrift was verzoeker op het ogenblik van zijn vertrek uit Nigeria negentien jaar oud en situeert hij zijn eerste gevoelens voor mannen rond de leeftijd van 14 of 15 jaar en dat *"ik wist in feite niet wat homoseksualiteit was maar als ik in het bijzijn van een man was raakte ik opgewonden"* en dat *"nadat ik seks heb gehad met de militair bevestigde het wat ik was"*. Verzoeker verklaart dat hij die eerste keer door de militair verkracht werd en dat hij tegen de militair gezegd heeft dat hij gedurende twee maanden hem niet probeerde te contacteren *"omdat hij verdrietig was omdat hij het tegen mijn wil heeft gedaan"* (notities PO II, p. 17). Verder verklaarde verzoeker ook dat hij deze persoon daarna twee maanden niet meer zag maar dat de militair daarna lief voor hem was en daarna twee of drie keer seks hadden maar dat elkaar niet zo vaak zagen omdat hij vaak weg was voor het leger (notities PO II, p. 17-18). Verzoeker maakt evenwel ook duidelijk dat hij via zijn vriend G. had ontdekt dat hij gevoelens had voor mannen, maar dat er tussen hen nooit seksuele handelingen hebben plaatsgevonden. In zoverre in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker ontdekte dat hij homoseksueel was door de verkrachting, blijkt uit zijn verklaringen eerder dat dit voor hem bevestigde dat hij homoseksueel was. Verder wijst verzoeker er terecht op dat hij herhaaldelijk verklaarde dat hij van jongs af aan wist dat de Nigeriaanse maatschappij negatief stond ten opzichte van homoseksualiteit en het taboe is (notities PO II, p. 8, 9, 11). Uit zijn verklaringen blijkt weliswaar dat hij geen concreet moment kon aangeven waarop hij wist dat dit verboden was, maar dat dit voor hem vanzelfsprekend was omdat het niet zichtbaar was in Nigeria en daardoor iets slecht. De vraag hoe hij wist dat homoseksualiteit iets negatiefs was in Nigeria wordt hem herhaaldelijk gevraagd, waarop verzoeker telkens zij het in andere bewoordingen antwoordt dat hij gewoon wist dat het een taboe is en niet aanvaard (notities PO, p. 10). In het licht van de (beperkte) landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht inzake de perceptie van en het maatschappelijk debat over LGBTQI+-personen in Nigeria en de stigmatisering van deze groep die eruit blijkt, lijkt het de Raad in de huidige stand van zaken niet onaannemelijk dat het voor elke Nigeriaanse onderdaan, ongeacht zijn of haar seksuele oriëntatie en ongeacht of hij of zij reeds in contact is gekomen met andere LGBTQI+-personen, duidelijk is dat homoseksualiteit niet aanvaard wordt. Dat verzoeker, na dit herhaaldelijk te hebben uitgelegd verklaart *"ik wist het vanzelf"* nadat hem nog eens dezelfde vraag wordt

gesteld, kan dan in de huidige stand van zaken niet als een indicatie gelden dat verzoekers voorgehouden seksuele oriëntatie niet geloofwaardig zou zijn.

Dat verzoeker niet precies kon zeggen in welke scenario's verzoeker tien, vijf of vier jaar gevangenisstraf kon krijgen kan evenmin doen besluiten dat verzoekers verklaarde seksuele gerichtheid niet geloofwaardig zou zijn. Er kan niet redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker op de hoogte zou zijn van welke precieze gevangenisstraffen op welke inbreuken of handelingen staan, zeker nu, zoals terecht aangestipt in het verzoekschrift uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er verschillende wetten bestaan en dat bovendien de strafmaat verschilt naargelang de staten in Nigeria de sharia toepassen of niet.

Er kunnen vragen gesteld worden bij verzoekers verklaring dat hij pas wist dat homoseksualiteit strafbaar was in Nigeria toen hij werd gearresteerd, terwijl hij daarvoor al ook al seksuele relaties had gehad en informatie zou hebben gekregen van studenten in een gaybar. Verzoeker verklaarde hierover dat deze informatie enkel ging over wat homoseksualiteit betekende, *“waarom men denkt dat men homo is en hoe je weet dat je homo bent”*, dat *“de studenten hadden het enkel over het seksuele gebied. Dat was het probleem dat ik toen had”* (notities PO II, p. 14) en dat hij pas bij zijn arrestatie in 2016 wist dat er straffen op stonden en na het incident *“wist ik duidelijk dat het tegen de wet was”* (notities PO II, p. 10). Verzoeker verklaarde verder nog dat hij er geen rekening mee hield dat hij betrapt zou worden omdat hij alles verborgen deed en daar verder ook niet zozeer bij stilstond voor zijn arrestatie.

De loutere vaststelling dat verzoeker verklaarde dat hij pas bij zijn arrestatie wist dat homoseksualiteit strafbaar was is naar het oordeel van de Raad in de huidige stand van zaken, mede gelet op de beperkte informatie in het rechtsplegingsdossier met betrekking tot de concrete situatie en leefwereld van LGBTQI+-personen in Nigeria en verzoekers nog jonge leeftijd op het ogenblik van zijn bewustwording en seksuele contacten met mannen voor het incident in 2016, onvoldoende draagkrachtig om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksualiteit. Verzoeker legt verder vrij uitgebreide verklaringen af over de ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Nigeria en de mannen waarmee hij een relatie zou gehad hebben. Evenwel kan uit de bestreden beslissing niet blijken dat hiermee rekening werd gehouden bij de geloofwaardigheidsbeoordeling van verzoekers verklaringen.

Bovendien stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing met betrekking tot het door verzoeker neergelegde artikel in een Nigeriaanse krant enerzijds wordt gemotiveerd dat documenten slechts ondersteunende bewijswaarde hebben, dat zijn relaas ongeloofwaardig is bevonden en dat het stuk dus geen bewijswaarde heeft en dat een krantenartikel bovendien slechts een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs van de erin vermelde feiten omdat het geen officieel document is en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Evenwel kan hieruit niet blijken, zoals aangestipt in het verzoekschrift dat het bestaan van de krant waarin het artikel werd gepubliceerd werd geverifieerd of in twijfel getrokken, noch werd geverifieerd of het artikel daadwerkelijk werd gepubliceerd en of het actueel nog kan geraadpleegd worden. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie blijkt dat in Nigeria *“brown envelope”* journalistiek voorkomt waarbij journalisten smeergeld krijgen in ruil voor krantenartikels door politici of bedrijven. Ook omkoping door gewone burgers komt voor maar de landeninformatie is niet eenduidig over hoe frequent dit voorkomt. Zelfs indien geen geloof zou worden gehecht aan verzoekers voorgehouden seksuele oriëntatie kan, gelet op de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat de LGBTQI+-gemeenschap en personen die ermee geassocieerd worden gestigmatiseerd, gediscrimineerd en vervolgd worden, niet zonder meer bewijswaarde worden ontzegd aan het door verzoeker neergelegde krantenartikel, waarin hij bij naam genoemd wordt, zonder de authenticiteit en de actuele implicaties ervan op verzoekers vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Nigeria verder te onderzoeken.

De Raad neemt akte van verzoekers verklaring ter terechtzitting dat hij in België een relatie heeft met een vrouw, dat zij in verwachting is van een kind, maar dat zij een slechte relatie hebben ondermeer omwille van zijn homoseksualiteit. Hij verklaart tegelijk dat hij zich nog steeds als homoseksueel identificeert. In zoverre verzoekers verklaringen ter terechtzitting onduidelijkheid creëren met betrekking tot zijn actuele seksuele oriëntatie, doet dit in de huidige stand van zaken geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing niet volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde seksuele gerichtheid voor zijn vertrek uit Nigeria en dat niet zonder meer bewijswaarde kan worden ontzegd aan het door verzoeker neergelegde krantenartikel zonder dit verder te onderzoeken.

De beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoeker. In dit verband stelt de Raad bijkomend vast dat de meest recente beschikbare landeninformatie met betrekking tot de situatie en behandeling van homoseksuelen in Nigeria dateert van 2018, aangezien het meest recente rapport, de EASO *“Guidance Note”* van oktober 2021 wat het profiel van LGBTQI+-personen betreft, gebaseerd is op EASO, *“Country*

of Origin Information Report Nigeria, Targeting of individuals”, November 2018. De Raad beschikt bijgevolg niet over actuele landeninformatie inzake de situatie van LGBTQI+-personen of personen die als zodanig kunnen worden gepercipieerd en eventuele evoluties op dit vlak in Nigeria.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, gezien de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek.

Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 juni 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET